

[Poul Schlüter.]

Det var et alvorligt slag mod den private opsparing i vort land.

Der var dengang, da man standsede ordningerne, op imod 3 milliarder kr. i bindingsbeløb, og de var fordelt på ikke færre end omkring 1,5 mill. bank- og sparekassekonti m. v. Det var jo ikke sådan, at dette meget store antal konti var fordelt på nogle ganske få grupper af skatteyderne. Der blev dengang foretaget en undersøgelse af banker og sparekasser, som viste, at denne meget betydelige opsparing gennem kapitalbinding var fordelt på et meget bredt tværsnit af den danske befolkning; det viste sig ved undersøgelsen, at langt de fleste af opsparerne var arbejdere, funktionærer og tjenestemænd. Men det var altså første akt, at denne ordning skulle afskaffes dengang. Nu er turen kommet til indekssparingen; det er anden akt.

Der er også en tredje akt, og den blev ligesom afsløret med den tale, økonomi- og budgetministeren holdt i går, da han fremsatte finanslovsforslaget, for i denne tales slutning fastslog han, at de alt for knappe kapitalressourcer i vort samfund må suppleres med statens opsparingsoverskud, og disse knappe kapitalressourcer må fordeles ud til erhvervs- og samfundsliv gennem det meget omtalte kapitalmarkedsråd.

Alt dette forlænger i virkeligheden linjen fra importafgiften, der jo også er en skat, som begrænser befolkningens opsparingsmuligheder. Linjen er altså den, at først ødelægger man den private opsparing, derefter fastslår man med en vis logik, at den private opsparing er for lille, og så siger man: ja men så må vi da endelig se at få etableret en større offentlig opsparing, og så må vi have et offentligt organ, som vi kan betjene os af i fordelingen af kapitalen, der er for knap, til erhvervs- og samfundslivet.

Sådan kan man gøre, hvis man vil. Men efter min opfattelse er argumenterne i ministerens fremsættelse af dette lovforslag, der tilsigter at afskaffe indekssparingen, usædvanlig tyndbenede. Ministeren siger, at der ikke længere er et egentligt behov for indekssparingen som supplement, for nu har vi fået gennemført den fulde folkepension til alle. Det sidste har han ret i, det er en kendsgerning, men jeg synes nok, at befolk-

ningen selv har dementeret påstanden om, at der så ikke længere skulle være et behov for tillæg til den offentlige ydelse. Hvis ministeren tager tallet for, hvad der er tegnet af indekskontrakter i året 1970, ser han jo, at det er ikke færre end 743.000 kontrakter på ét enkelt år. Klarere kan man ikke få dokumenteret, at i alt fald befolkningen selv mener, behovet stadig er stort.

Ministeren mener endvidere, at samfundsøkonomiske hensyn skulle tale imod, at vi fortsatte indekssparingen. Det har jeg svært ved at forstå. Jeg kan ikke se, at det skulle være en samfundsøkonomisk fordel, at man inspirerer til at forhindre, at folk udsætter et forbrug. Det er jo indekssparingens idé, at den inspirerer til, at man lader være med at bruge en del af sin indkomst straks og i stedet udsætter forbruget til alderdommen. Det må da være en samfundsøkonomisk fordel.

Men så kommer jeg til et andet punkt, som jeg synes har stor vægt, og det er spørgsmålet, om det er rigtigt med den antagelse, mange har anlagt, at det skulle være de særlig velstående, som betjente sig af indeksskontraktordningen. Her er vi i og for sig ikke i tvivl, for vi har forskellige undersøgelser, som belyser, hvem det er, der bruger ordningerne. I 1966 foretog Århus kommunes statistiske kontor en grundig undersøgelse. Man tog et udsnit på 10 pct. af kommunens skatteydere, fordelt således, at de var repræsentative og havde samme indkomstfordeling som hele befolkningen, og hvad viste nu den undersøgelse? Den viste, at det overvejende var lønmodtagere, som betjente sig af de to opsparingsformer, som dengang kendtes, og det er jo egentlig heller ikke så mærkeligt, for det har vel sin forklaring i, at netop lønmodtagerne ikke har adgang til at benytte afskrivningsregler og foretage de investeringer, som disse hænger sammen med, eller har mulighed for henlæggelse til investeringsfonde. Århusundersøgelsen viste, at hvis man tog funktionærgruppen, var det ikke færre end 25 pct. af den, som benyttede sig af de skattemæssige opsparingsordninger, og det viste sig, at inden for gruppen faglærte arbejdere var det samme procent: 25 pct. af dem var med i ordningerne.

Når man derefter så på, hvad det beløb sig til i penge, var undersøgelsens resultat